

Motion till riksdagen

1988/89:Jo35

av Anna Wohlin-Andersson m.fl. (c)

med anledning av prop. 1988/89:128 om ändring i bilavgaslagen (1986:1386), m.m.

På förslag av naturvårdsverket har regeringen i prop. 1988/89:128 föreslagit en utvidgning av tillämpningsområdet för terrängkörningslagen (1975:1313) till att omfatta motordrivna fordon över huvud taget, så att användningen av traktorer och motorredskap också kommer att regleras genom terrängkörningslagstiftningen.

Enligt terrängkörningsförordningen (1978:594) får enligt 1 §, mom 5, körning på barmark ske i jordbruk eller skogsbruk. Detta undantag skall enligt regeringens mening gälla även för de traktorer och motorredskap som enligt förslaget kommer att ingå i terrängkörningslagens tillämpningsområde.

Jord- och skogsbrukets traktorer och motorredskap har hittills inte omfattats av terrängkörningslagen. Från jord- och skogsbruksnäringarnas sida har därför hävdats att undantag för alla motordrivna fordon som används inom jord- och skogsbruket skall införas i lagen, då undantaget i terrängkörningsförordningen inte utgör något lagskydd för näringarnas bedrivande på ett rationellt sätt.

Skötseln av jord- och skogsbruk är reglerat i lagen om skötsel av jordbruksmark (1979:425) respektive skogsvårdslagen (1979:429). I såväl dessa lagar, som i bl.a. naturvårdslagen och kulturminneslagen, finns det klart angivet att hindrande föreskrifter inte får vara så omfattande att pågående markanvändning avsevärt försvåras. Näringarnas bedrivande på ett rationellt sätt är således i dessa lagar skyddat.

Det skulle därför te sig egendomligt och ologiskt om riksdagen bifaller regeringens förslag (prop 1988/89:128) till ändring av terrängkörningslagen, utan att samtidigt i lagen göra undantag för motordrivna fordon som används i jord- och/eller skogsbruket.

Riksdagen har också i lag (1987:12) om hushållning med naturresurser m.m., uttalat att jord- och skogsbruk är näringar av nationell betydelse, vilket innebär att de jämställs med riksintressen. En viktig förutsättning för att så skall förbli är då att det inte får finnas tvivel om det berättigade i att få driva dessa näringar så rationellt och mekaniserat som möjligt.

En i lagen grundad undantagsbestämmelse för motordrivna fordon som används för jord- och/eller skogsbruk ger därför dessa näringar en större trygghet än om den återfinns i en förordning, vilken de facto kan begränsas eller ändras utan riksdagens hörande. Ett undantag i lagstiftningen för jord-

och skogsbrukets motorfordon kan heller inte bedömas vara stötande eller orättvist mot undantagen i förordningen för andra verksamheter.

Sett från naturvårdssynpunkt vore det naturligtvis önskvärt om också den körning som sker i samband med rensköteln kunde förbjudas i berörda skogs- och myrområden nedanför kalfjällsregionen. Vid en samlad bedömning av problemet anser vi dock att det är omöjligt att kräva av just rennäringen att man inte skall få möjlighet att nyttja motordrivna fordon i direkt samband med rensköteln. Man kan från rennäringens sida med fog hävda att man bör ges samma möjligheter som exempelvis skogsnäringen att rationalisera sin verksamhet. Vi föreslår därför att texten i 1 § terrängkörningslagen även ska göra undantag för fordon som måste användas i direkt samband med renskötsel, dock är körning på kalfjäll ej heller då tillåten.

Tillkomsten av nya fordonstyper har gjort det möjligt för de rörelsehindrade att själva ta sig ut i naturen. Vi anser att de rörelsehindrades krav i många fall är berättigade och att generösa dispensmöjligheter, som ger handikappade möjlighet att ta sig ut i naturen, bör finnas.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen beslutar att första meningen i 1 § terrängkörningslagen får följande lydelse:

Körning i terräng med motordrivet fordon är förbjuden i hela landet utom då fordonet används för jordbruk och/eller skogsbruk eller direkt samband med renskötsel, dock är körning på kalfjäll ej heller då tillåten.

2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om generösa dispensmöjligheter för handikappade.

Stockholm den 18 april 1989

Anna Wohlin-Andersson (c)

Elving Andersson (c)

Karin Starrin (c)